

Posudek diplomové práce:

Lucie HESOUNOVÁ, *Maltézská fara v Horažďovicích (1251 – 1850).*

Filosofická fakulta Jihočeské univerzity v Českých Budějovicích, Ústav archivnictví a pomocných věd historických, České Budějovice 2009, 145 stran.

Lucie Hesounová absolvovala bakalářské studium úspěšně provedenou edicí a analýzou urbáře fary Horažďovice z roku 1773. Jako logické pokračování dané problematiky se tudíž nabízelo zpracování dějin celé farnosti, což byl úkol o to záslušnější nejen proto, že tyto dějiny zatím chybějí, ale i vzhledem ke skutečnosti, že Horažďovice patřily mezi tzv. inkorporované, řádové fary, jimž zatím česká historiografie (včetně církevní) věnovala jen málo pozornosti a zůstává tomuto tématu stále mnoho dlužna. V případě johanitského, resp. později maltézského řádu se navíc dosavadní zájem koncentroval převážně na sídlo komendy ve Strakonících, zatímco Horažďovice zůstávaly spíše v jejich stínu. Zpracování dějin farnosti tak musí vycházet především z pramenného výzkumu, což je výzva, které se L. Hesounová chopila – a již na úvod je možno konstatovat, že ji zvládla výborně.

Práce má zcela jasnou a logickou strukturu a skládá se z celkem devíti kapitol. V Úvodu (s. 7 – 13) autorka přiblížila svůj badatelský záměr a s bezpečnou znalostí tématu kriticky zhodnotila použité prameny a literaturu. V další kapitole představila příslušnou duchovní vrchnost, tj. johanitský, později maltézský řád (s. 14 – 24, zde jen nepatrná připomínka - příslušná proměna se mohla projevit v názvu kapitoly), stručně vylíčila jeho dějiny a poté dějiny české provincie a strakonického konventu. Následující čtyři kapitoly (s. 25 – 96) se již zaměřují na vlastní vývoj fary a farnosti, který sledují v několika obdobích, vymezených důležitými a logickými mezníky v letech 1436, 1622 a 1733; zatímco dolní hranici představuje pochopitelně založení horažďovického kostela, za horní hranici výkladu autorka zvolila a jasně zdůvodnila rok 1850. Jednotlivé kapitoly, zvláště ty, které pojednávají o vývoji po roce 1622, jsou dále vhodně členěny do několika podkapitol. Vyzdvihnout bych chtěla v tomto případě především pasáže, které pojednávají o instalacích farářů, o působení a problémech soužití faráře K. Malého a administrátora K. A. Adamovského, a přibližují problémy s městem, zejména spory o hřbitovní kostel na předměstí a o věž hlavního kostela, nebo stavbu nové farní budovy.

V pořadí sedmá kapitola, nazvaná „Faráři a farní kostel sv. apoštolů Petra a Pavla“ (s. 97 – 118) se věnuje i problematice záduší, zádušních vsí a zádušních účtů a přibližuje hmotné vybavení farního kostela. Velice cenná je osmá kapitola (s. 119 – 124), v níž se autorka pokusila charakterizovat postavení inkorporované řádové fary v pražské arcidiecézi a budějovické diecézi (do níž fara přešla). Shrnutí celé práce pak obsahuje Závěr (s. 125 – 127).

V práci nechybí seznam pramenů a literatury, použitých zkratk a také příloh, které tvoří jednak edice instrukcí pro faráře Fabera vydaných velkopřevorem mezi léty 1658 – 1660 (spolu s ediční poznámkou) a tabelární přehledy (děkanů a farářů až do roku 1850 a příjmů a vydání zádušního jmění kostela v 18. století), jednak vhodně zvolená obrazová dokumentace, včetně přehledné mapky.

Autorka se výborně vypořádala s pramennou základnou, sestávající z mnohdy dosud needitovaných listin a rozsáhlého a navíc rozptýleného aktového materiálu, s úspěchem a bez problémů si poradila s nesnadnou paleografickou a jazykovou stránkou dokumentů a prokázala bezpečnou znalost a orientaci v specifické církevní problematice, především v záležitostech patronátního práva a farního záduší. Práce má navíc velice dobrou formální, stylistickou i jazykovou úroveň, psaní bez gramatických chyb a chyb v interpunkci je pro autorku samozřejmostí. Diplomová práce Lucie Hesounové tak představuje nejen příspěvek k regionálním dějinám, jak si skromně stanoví v úvodu, a zaplňuje mezeru ve zpracování dějin města Horažďovic, ale navíc je velice cenným příspěvkem k dosud opomíjené problematice inkorporovaných far a nejen z toho důvodu by si zasloužila publikování.

Nezbývá, než si přát, aby i na tuto svou práci – podobně jako u práce bakalářské - autorka navázala a dospěla ještě k dalším výsledkům. Z uvedeného snad sdostatek vyplývá, že diplomová práce Lucie Hesounové jednoznačně splňuje nároky kladené na tento typ prací, a proto ji velice ráda doporučuji k obhajobě a navrhuji kvalifikovat stupněm **v ý b o r n ě**.

Ve Wolfenbüttelu dne 26. srpna 2009

Doc. PhDr. Marie Ryantová, CSc.